

Bűnösök egy haragvó Isten kezében

Jonathan Edwards híres prédikációja

Elhangzott 1741. július 8-án Enfield-ben,
Massachussets - Amerika

Előszó

A „Bűnösök egy haragvó Isten kezében” sokak szerint a leghíresebb újkori prédikáció. Jonathan Edwards (1703-1758) puritán igehirdető mondta el Enfield-ben, Massachussets államban (ma már Connecticut államhoz tartozik) 1741-ben a First Christian Church-ben (Első Keresztény Gyülekezet). Gilbert Tennent, Jonathan Edwards és George Whitefield voltak az 1700-as évek első Nagy Ébredésének (Great Awakening) legkiemelkedőbb alakjai.

Különböző források így írnak róla:

Jonathan Edwards „Bűnösök egy haragvó Isten kezében” című prédikációja önmagában is nagy hatása volt New England-re (Uj-Anglia) az 1700-as években, sőt a hatása még napjainkban is érezhető. Sokan tudnak arról, hogy 500 ember tért meg azon az összejövetelen, és hogy Isten ereje hatalmasan megnyilvánult, de kevesen tudnak arról, miért volt olyan sikeres ez a prédikáció. Enfield-ben néhány embert komolyan foglalkoztatott az, hogy egy közeli városban Isten hatalmasan cselekedett. Hallották, milyen csodálatos dolgokat tett ott Isten, és attól tartottak, hogy az ő kis városukat elkerüli az ébredés. Ez előtt a hatalmas prédikáció előtt az egész éjszakát a térdükön töltötték imádkozva, hogy Isten nyilvánuljon meg erővel a közösségükben. Isten válaszolt! Edwards stílusa annak ellenére, hogy magas, nyüszítő hangon kéziratból olvasott, annak ellenére, hogy a papírt olyan közel tartotta az arcához, hogy el tudja olvasni, és emiatt nem lehetett látni a szemét Isten mégis hatalmasan elküldte a Szellemét abba a gyülekezetbe és arra a környékre. Amikor Jonathan Edwards elmondta a „Bűnösök egy haragvó Isten kezében” című prédikációját 1741. július 8-án vasárnap délelőtt, Isten Szelleme hatalmasan kiáradt. Ahogy Edwards a prédikációját olvasta, az emberek elkezdtek verni a mellüket, és jajgattak a bűneik miatt. Mások a földre estek, és könyörögtek bűneik bocsánatáért. A hallgatók közül sokan belekapaszkodtak az előttük lévő pad támlájába, hogy le ne csússzanak a pokolba.

Bűnösök egy haragvó Isten kezében

Lábuk megcsúszik alkalmas időben (5 Mózes 32,35).

Ebben a versben Isten bosszúval fenyegeti a gonosz, hitetlen izraelitákat, akik Isten népe voltak és kegyelem alatt éltek, de akik Isten irántuk való csodálatos cselekedetei ellenére is tanács nélkül maradtak (28. vers), mert nem volt bennük értelem. Minden mennyei gondoskodás ellenére keserű és mérgező gyümölcsöt teremtek, amint az alapigénket megelőző két vers leírja.

Az ige, amit használtam: *Lábuk megcsúszik alkalmas időben*, a közelgő büntetésre és pusztulásra utal, amely ezekre a gonosz izraelitákra várt:

1. Mindig ki voltak téve a *pusztulásnak*, mint ahogyan csúszós helyen járó ember is mindig ki van téve annak, hogy elesik. Azt, hogy milyen módon jön rájuk a pusztulás, a lábuk megcsúszása jelképezi. Ugyanezt fejezi ki a 73. zsoltár 18. verse: „*Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket!*”

2. Az ige szerint mindig is ki voltak téve a hirtelen és váratlan pusztulásnak, mint aki csúszós helyen jár és bármely pillanatban eleshet. Egyetlen pillanatra sem láthatja előre, hogy a következő másodpercben állni fog-e vagy elesni, és amikor elesik, ez hirtelen történik vele, figyelmeztetés nélkül. Ezt fejezi ki a 73. zsoltár 18. és 19. verse: „*Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket! Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt!*”

3. Az igéből az is következik, hogy *maguktól* fognak elesni anélkül, hogy valaki ellökné őket, mint ahogy a csúszós talajon álló embernek sincs szüksége másra, csupán a saját súlyára, ami lehúzza.

4. Annak az oka, hogy még nem estek el, és éppen most sem esnek az, hogy Isten kijelölt ideje még nem érkezett el. Amikor azonban az alkalmas vagy a kijelölt idő elérkezik, a *lábuk megcsúszik*. Akkor magukra maradnak, és elesnek, ahogy saját súlyuk lehúzza őket. Isten már nem tartja meg őket a csúszós helyen, hanem elengedi őket, és abban a pillanatban a pusztulásba zuhannak. Úgy járnak, mint aki csúszós lejtőn áll egy árok szélén, és nem tud egyedül állva maradni. Amikor elengedik, azonnal elesik és odavész.

Hosszas vizsgálódás után erre a következtetésre jutottam: „Nincs semmi, ami a gonosz embereket egy pillanatra is a poklon kívül tartaná, csupán Isten pusztta tetszése.” Isten *puszta* tetszésén azt értem, hogy Isten *szuverén* tetszése, saját önhatalmú akarata, amit nem korlátoz kötelesség, nem akadályoz semmiféle nehézség. Tehát a legkisebb

mértékben sem és semmi sem korlátozza egy pillanatra abban, hogy megőrizze a gonosz embert. E megfigyelés igazságát a következő megfontolások igazolják:

1. Istennek soha egyetlen pillanatra sem hiányzik az ereje ahhoz, hogy a gonosz embereket a pokolba vesse. Az ember keze nem lehet erős, amikor Isten felkel. A legerősebbnek sincs ereje ahhoz, hogy Ellene álljon, és senki sem szabadíthat ki az Ő kezéből. Ő nemcsak képes egyszerűen a gonosz embereket a pokolba vetni, hanem ezt nagyon könnyen meg tudja tenni. Néha egy földi fejedelem nagy nehézségekbe ütközhet, hogy leigázzon egy lázadót, aki megtalálta a módját, hogy védelmet építsen ki magának, és sok követővel is megerősítette magát. De Istennél ez nem így van. Nincs olyan erődítmény, amely csak egy kicsit is megvédhetne Isten erejétől. Ha Isten ellenségei hatalmas tömegben összefognának, Ő akkor is könnyedén darabokra törné őket. Olyanok lennének előtte, mint a nagy és könnyű pelyvahalak a forgószelel előtt, vagy sok száraz tarló az emésztő lángok előtt. Könnyen eltáposhatunk egy hernyót, amely a földön kúszik, és könnyen elégethetünk egy vékony, lógó cérnaszálat. Ugyanilyen könnyű Istennek levetni ellenségeit a pokolba, amikor akarja.

2. Mik vagyunk, hogy azt hisszük, megállhatunk Előtte, Akinek dorgálásától megremeg a föld, és Aki előtt leszakadnak a kősziklák? Megérdemlik, hogy a pokolba vessék őket, tehát az isteni igazság nem áll az útjában, nem ellenkezik, hogy Isten használja az erejét, és bármely pillanatban elpusztítsa őket. Éppen ellenkezőleg: az igazság hangosan kiált bűneik végtelen büntetéséért. Az isteni igazság ezt mondja a fáról, amely Szodoma gyümölcsét termi: „*Vágd ki azt, miért foglalja a földet is hiába?*” (Lukács 13,7). Az isteni igazság kardja minden pillanatban ott suhog a fejük fölött, és semmi más, csak az önhatalmú irgalom keze és Isten pusztá akarata tartja vissza azt.

3. Ők már a pokolra *kárhoztatás* ítélete alatt állnak. Nem csak megérdemlik, hogy levessék őket oda, hanem Isten törvényének ítélete, az igazság örök és megváltoztathatatlan szabálya, amelyet Isten önmaga és az emberiség között megállapított, már elhangzott ellenük, tehát már a pokolhoz tartoznak. János 3,18: „*aki pedig nem hisz, immár elkárhozott.*” Tehát minden ember, aki nem tért meg, a pokol tulajdona, az az ő helye, onnan való. János 8,23: „*Ti innét alól valók vagytok.*” Oda tartozik, ez az a hely, amelyet az igazság és Isten ígéje és változhatatlan törvényének ítélete kijelöl számára.

4. Ők most ugyanannak a *dühnek* és haragnak tárgyai, amelyet a pokol kínjai kifejeznek. Nem azért nem mennek le minden pillanatban a pokolba, mert Isten, Akinek a hatalma alatt állnak, nem olyan mérges rájuk, mint arra a sok nyomorult teremtményre, akik most a pokolban kínlódnak, akik haragjának hevét érzik és szenvedik. Sőt sokakra, akik a földön vannak, és kétségkívül sokakra, akik most ebben a gyülekezetben vannak, akik

talán most jólétben élnek, Isten sokkal jobban haragszik, mint sok olyanra, akik most a pokol lángjai közt vannak. Tehát Isten nem azért nem engedi szabadjára a kezét és vágja le őket, mert nem tud a gonoszságukról, vagy mert nem veszi rossz néven azt. Isten egyáltalán nem olyan, mint ők, bár lehet, hogy ők azt képzelik. Isten haragja izzik ellenük, és kárhóztatásuk nem szunnyad, a pokol készen áll, a tűz elkészült, a kemence forró és kész arra, hogy befogadja őket. A lángok forrón izzanak, a kard fényes, éles és fölöttük áll, és a pokol megnyitotta száját alattuk.

5. Az ördög készen áll, hogy rájuk vesse magát, és magához ragadja őket abban a pillanatban, amikor Isten megengedi neki. Az övéi, lelkük a birtokában van, és az uralma alatt állnak. Az ördögök figyelik őket, mindenkor jobb kezük felől vannak, várnak rájuk, mint sóvárgó, éhes oroszánok, amelyek látják prédájukat, és el is ragadnák őket, de még nem engedik meg nekik. Ha Isten visszavonná a kezét, amely most visszatartja őket, egy pillanat alatt rárontának szegény lelkükre. A régi kígyó tátong rájuk, a pokol szélesre nyitja a száját, hogy befogadja őket, és ha Isten megengedné, sietve elnyelné őket, és elvesznének benne.

6. A gonosz emberek lelkében pokoli *elvek* uralkodnak, amelyek meggyulladnának és a pokol lángjaivá válnának, ha Isten nem korlátozná őket. Ott nyugszanak a testi emberek természetében, ami a pokol kínjainak alapja. Ezek a romlott elvek, amelyek uralkodnak bennük, és teljesen a hatalmuk alatt tartják őket, a pokol tűzének magvai. Ezek az elvek erőteljesen és nagyon erőszakosan munkálkodnak a természetükben, és ha Isten korlátozó keze nem lenne rajtuk, hamar kitörnének. Ugyanúgy lángra gyúlnának, mint az elkárhozott lelkek szívében a romlottság és az ellenségeskedés, és ugyanúgy kínoznák őket, mint ahogy most azokat kínozzák. A gonoszok lelkét az Írás a háborgó tengerhez hasonlítja. (Ézsaiás 57,20.) Jelenleg Isten visszatartja a gonoszságukat hatalmas erejével, ahogy a háborgó tenger haragos hullámaival teszi, mondván: „Eddig jöjj és ne tovább,” de ha Isten visszavonná korlátozó erejét, az egész kiáradna. A bűn a lélek romlása és nyomorúsága. A természete pusztító, és ha Isten nem korlátozná, semmi másra nem lenne szükség, hogy a lelket teljesen megnyomorítsa. Az ember szívének romlottsága mértéktelen és dühe határtalan, és amíg gonosz emberek élnek itt, olyan az, mint a tűz, amit Isten elfojt. De ha szabadjára engedné, lángba borítaná a természet folyását. Ahogy a szív most el van merülve a bűnben, úgy a bűn, ha nem lenne korlátozva, azonnal tüzes kemencévé változtatná a lelket, vagy tűzzel és kénkövel égő kemencévé.

7. A gonosz egy pillanatra sincs biztonságban csak azért, mert a halál látható eszköze nincs közel hozzá. A természeti ember nincs biztonságban csak azért, mert most gazdag, és mert nem látja, hogyan hagyhatná el azonnal a világot valamilyen baleset következtében, és amiért nincs körülötte semmilyen látható veszély. A világ tapasztalatai sokféleképpen igazolják, hogy az ember nem tudhatja, hogy nincs az örökkévalóság határán, és hogy a következő lépés nem egy másik világba vezet. Az emberek nem látják,

és fel sem tudják fogni, mily megszámlálhatatlan módja van annak, hogy eltávozzanak a világból. A meg nem tért emberek a pokol fölött rothadt burkolaton járnak, és ezen a burkolaton számtalan hely van, ami olyan gyenge, hogy nem bírja el a súlyukat, ezek a helyek pedig nem láthatók. A halál nyilai láthatatlanul repülnek délben, és a legélesebb szem sem veszi észre őket. Istennek oly sokféle kikutathatatlan módja van arra, hogy a gonosz embereket kivegye a világból és a pokolba küldje őket, hogy egyikről sem látszik, hogy Istennek valami csodára lenne szüksége hozzá. Az sem látszik, hogy Istennek el kellene térnie az események megszokott menetétől, hogy bármely pillanatban elpusztítson bármely gonosz embert. A bűnösök világból való eltávolításának minden eszköze Isten kezében van, olyannyira az Ő hatalmában, hogy csak Istentől függ, hogy a bűnösök egy adott pillanatban a pokolba mennek-e vagy sem.

8. A természeti ember igyekezete, hogy megóvja saját életét, vagy mások törődése, hogy megóvják őt, egy pillanatra sem biztosítja őket. Erről az isteni gondviselés és az egyetemes tapasztalat egyaránt bizonyosságot tesznek. Ez világos bizonyítéka annak, hogy az emberi bölcsesség nem biztosíték a halál ellen. Ha másképp lenne, látnánk a különbséget a világ bölcsői és politikusai, valamint más emberek között, hogy azok nem halnak meg idő előtt és váratlanul. De mit mondanak a tények? Prédikátor 2,17: *„Miképpen meghal a bölcs, azonképpen meghal a bolond is.”*

9. A gonosz emberek minden ravaszsága és igyekezete, amit arra fordítanak, hogy elkerüljék a poklot, miközben elutasítják Krisztust, és így gonosz emberek maradnak, egy pillanatra sem óvja meg őket a pokoltól. Majdnem minden természeti ember, aki a pokolról hall, hízeleg magának, hogy ő megmenekül tőle. Saját magában bízik, és úgy érzi, ettől biztonságban van. Hízeleg magának avval, amit tett, amit most tesz, vagy amit tenni szándékozik. Mindegyik elképzei, hogyan kerül el a kárhozatot. Hízeleg magának, hogy jól kitalálta, és hogy okosan szőtt terve nem fog kudarcot vallani. Hallja ugyan, hogy csak kevesen üdvözülnek, és az eddig meghalt emberek többsége a pokolba ment, de mindegyik úgy képzeli, hogy jobb menekülési tervet készített magának, mint a többiek. Nem akar odajutni a gyötrelme helyére. Azt mondja magában, hogy jól el akarja rendezni a dolgait, és úgy fog gondoskodni magáról, hogy ne valljon kudarcot.

De az ember bolond gyermekei önmagukat csapják be terveikkel, és avval, hogy saját erejükben és bölcsességükben bíznak. Amiben bíznak, nem más, mint árnyék. Azoknak többsége, akik ezelőtt a kegyelem ugyanazon lehetőségei között éltek, és már meghaltak, kétségkívül a pokolba mentek. Nem azért, mert nem voltak olyan bölcsök, mint azok, akik ma élnek. Nem azért, mert nem alkottak olyan jó terveket saját menekülésük biztosítására. Ha beszélhetnénk velük, és egyenként megkérdeznénk őket, számítottak-e arra, amikor még éltek, és a pokolról hallottak, hogy valaha ők is részesei lesznek-e annak a nyomorúságnak, kétségkívül azt hallanánk, hogy egyik-másik ezt mondja: „Nem, soha nem akartam ide jutni. Máshogy képzeltem el. Azt hittem, jól kitalálom, mit kell tennem. Azt hittem, jó a tervem. Vigyázni akartam, de váratlanul tört rám. Nem akkor vártam és

nem úgy. Úgy jött, mint egy tolvaj. A halál túljárt az eszemen. Isten haragja túl gyors volt nekem. Óh, az én átkozott bolondságom! Hízelegtem magamnak és hiábavaló álmokkal biztattam magamat arról, hogy mit fogok tenni ezután. És amikor azt mondtam: Békesség és biztonság, akkor hirtelen pusztulás jött rám.”

10. Isten *semmilyen ígérettel nem kötelezte el magát* arra, hogy a természeti embert egy pillanatra is távol tartsa a pokoltól. Isten nem tett ígéreteket sem az örök életre, sem az örök halálból való szabadulásra vagy az attól való megóvásra. Csak a kegyelem szövetségében tett ígéreteket, amelyeket Krisztusban adott, Akiben minden ígéret igenné és ámenné lett. De a kegyelem szövetségében tett ígéreteken egyáltalán nincs részük azoknak, akik nem a szövetség gyermekei, akik nem hisznek az ígéreteken, és akiket nem érdekel a szövetség Közbenjárója. Úgyhogy bármit is képzeltek a komolyan kereső és zörgető természeti embernek tett ígéretekről, világos és nyilvánvaló, hogy hiába bízik a természeti ember a vallásában, és hiába imádkozik. Amíg nem hisz Krisztusban, Istent semmiféle kötelezettség nem terheli azért, hogy egy pillanatra is visszatartsa őt az örök pusztulástól. Így tartja tehát a kezében Isten a természeti embert a pokol verme fölött. Kérdemelték a tüzes poklot, és már el is ítélték őket. Istent szörnyen bosszantották, és haragja olyan nagy ellenük, mint azok ellen, akik már haragjának hevét szenvedik a pokolban. Semmit nem tettek, hogy a legkevésbé is enyhítsék vagy csillapítsák ezt a haragot, és Istent a legkevésbé sem köti semmilyen ígéret, hogy egy pillanatra is fent tartsa őket. Az ördög vár rájuk, a pokol tátong értük, a lángok összegyűlnek és villognak rájuk, és örömezt megragadnák és elnyelnék őket. A szívükbe rekesztett tűz küzd, hogy kitörjön, és nincsen közbenjárójuk. Nincs eszköz a közelükben, ami biztonságot jelenthetne számukra. Röviden: nincs menedék, nincs semmi, amibe kapaszkodhatnának. Ami pillanatnyilag megtartja őket, mindössze egy pusztá önhatalmú akarata, és egy feldühített Isten szövetség és kötelezettség nélküli elnézése.

Alkalmazás

E szörnyű téma használata felébreszthet néhány meg nem tért embert ebben a gyülekezetben. Amit hallottatok, mindnyájatok állapotát leírja, akik Krisztuson kívül vagytok. A gyötrelem világa, a kénkövel égő tó szélesen terül el alattad. Isten haragjának lángjai fénylenek a borzalmas veremben, te pedig nem tudsz ráállni semmire, nem tudsz bekapaszkodni semmibe, nincs semmi közötted és a pokol között, csak levegő, és csak Isten ereje és pusztá tetszése az, ami fenntart téged. Ennek valószínűleg nem vagy tudatában. Tudod, hogy nem vagy a pokolban, de ebben nem látod Isten kezét. Más dolgokkal törödsz: a jó testi állapotoddal, saját életed gondjaival és avval, hogyan tehetnéd kellemessé az életedet. De ezek valójában semmit nem érnek. Ha Isten visszavonná a kezét, nem tartanának vissza téged a leeséstől jobban, mint a ritka levegő, ami az ember alatt van. A gonoszságod olyanná tesz téged, mintha nehéz lennél, mint az ólom, és nagy súly és nyomás húzna a pokol felé. Ha Isten elengedne, azonnal lebuknál, elmerülnél és

lesüllyednél a feneketlen mélységbe. Az egészséged, a bölcsességed, a ravaszságod és minden igazságod sem tudna jobban fenntartani téged, mint ahogy egy pókháló nem tudja megállítani a zuhanó sziklát. Isten szuverén tetszése nélkül a föld egy pillanatra sem hordozna tovább, mert teher vagy számára. A teremtett világ veled együtt nyög, a teremtés alá van vetve romlottságod rabságának. Ezt az állapotot nem önként vállalta. A nap nem önként süt rád és ad fényt neked, hogy a bűnt és a sátánt szolgálj. A föld nem önként adja a termését, hogy kielégítse gonosz kívánságaidat, és nem önként ad neked teret arra, hogy elkövesd a gonoszságaidat. A levegő nem önként szolgálja ki a légzésedet, hogy életben maradj, miközben az életedet Isten ellenségeinek szolgálatában töltöd. Isten teremtményei jók, és azért lettek megteremtve, hogy az ember Istent szolgálja velük. Önként nem szolgálnak más célt, és nyögnek, amikor olyan célokra használják őket, amelyek ellentétesek a természetükkel és a szándékukkal. A világ kiköpne téged, ha nem tartaná vissza Az, aki reménységben alávetetté tette. Isten haragjának fekete felhői közvetlenül a fejed fölött gyülekeznek. Rettenetes vihar fészül bennük hatalmas mennydörgéssel. Ha Isten keze nem tartaná vissza őket, azonnal rád törnének. Isten szuverén tetszése egyelőre visszatartja a háborgó szelet, különben dühöngeni kezdene, és a pusztulásod eljönne, mint a forgószél, és olyanná lennél, mint a pelyva a nyári szérún. Isten haragja olyan, mint a víz, amelyet gáttal összegyűjtenek. Egyre több lesz, egyre emelkedik, amíg ki nem szabadul. Minél tovább várakozik, annál gyorsabb és erősebb lesz a sodrása. Igaz, hogy gonosz cselekedeteidért még nem hajtották végre az ítéletet. Isten bosszújának özöne vissza volt tartva, de a bűnösséged időközben folyamatosan növekedett, és minden nap további haragot halmoztál fel. A víz szintje egyfolytában emelkedett, a nyomás egyre erősebb lett, és semmi, csak Isten tetszése tartja vissza a vizet, ami nem akar megállni, és erős nyomást fejt ki, hogy előre törjön. Ha Isten visszavonná kezét a vízzáró gáttól, azonnal megnyílna, és Isten heves haragjának tüzes áradata elképzelhetetlen dühvel törne előre, és mindenható erővel borítana el téged. Ha tízezerszer annyi erőd lenne, mint most, vagy tízezerszer akkora, mint a pokol legvaskosabb, legizmosabb ördögének, mindaz semmi lenne. Nem tudna ellenállni neki, és nem tudná elviselni. Isten haragjának íja ki van feszítve, a nyílvevő a húrra van illesztve, az igazság a szíved felé irányítja a vesszőt és feszíti az íjat, és semmi, csak Isten pusztá tetszése, egy haragvó Istené, akit nem köt ígéret vagy kötelezettség, csak az Ő tetszése tartja vissza a nyilat attól, hogy a következő pillanatban megrészegegyen a véredtől. Így ti mindnyájan, akiknek a szíve nem ment át nagy változáson, amelyet Isten Szelleme végzett el a lelketekben, mindnyájan, akik nem születetek újjá és lettetek új teremtményekké, és nem támadtatok fel a bűn miatti halálotokból egy új és azelőtt nem tapasztalt világosságra és életre, egy haragvó Isten kezében vagytok. Bárhogy is változtattad meg sok mindenben az életedet, lehettek vallásos vágyaid, és megőrizted a vallásosság látszatát a családotban, az ismerőseid közt és Isten házában, semmi más, csak Isten pusztá tetszése tart vissza ebben a pillanatban attól, hogy alámerülj az örökkévaló pusztulásra. Bármennyire is nem vagy meggyőződve annak igazságáról, amit hallasz, idővel teljesen meg fogsz győződni róla. Akik hozzád hasonló körülmények közt éltek, velük is így történt. Legtöbbjükre hirtelen tört a pusztulás, amikor egyáltalán nem várták, és amikor azt mondták: Béke és biztonság! Most már látják, hogy amitől a békét és a

biztonságot várták, nem volt semmi, csak ritka levegő és üres árnyék. Isten, aki a pokol verme fölött tart téged, mint egy pókot vagy valami undorító bogarat a tűz fölött, irtózik tőled, és rettenetesen bosszankodik. Úgy ég ellened a haragja, mint a tűz. Úgy lát téged, mint aki nem érdemes másra, mint hogy a tűzbe vessék. Tisztábbak a szemei, semhogy elviselje a látványodat. Tízezerszer förtelmesebb vagy a szemében, mint a legutálatosabb mérges kígyó a miénkben. Végtelenszer jobban megbántottad Őt, mint bármely makacs lázadó az uralkodóját. És mégis, minden pillanatban semmi más, csak az Ő keze tart meg, hogy bele ne ess a tűzbe. Semmi másnak nem tulajdonítható, hogy nem mentél a pokolba tegnap este, hogy felébredtél ebben a világban, miután álomra hajtottad a fejed. És nincs más oka annak, hogy reggeli felkelésed óta nem estél a pokolba, csak az, hogy Isten keze megtartott. Nincs más oka annak, hogy nem mentél a pokolba, miután beültél ide Isten házába, ingerelvén az Ő tiszta szemeit a bűnös, gonosz modoroddal, amellyel ezt az ünnepélyes istentiszteletet meglátogattad. Igen, semmi más oka nincs annak, hogy ebben a pillanatban nem hullasz a pokolba. Óh, bűnös! Gondold meg, milyen félelmetes veszélyben vagy: a harag nagy kemencéje, a széles, feneketlen verem tele a harag tűzével, amely fölött Isten a kezében tart téged. A haragja annyira felgerjedt és izzik ellened, mint sokak ellen, akik elkárhoztak a pokolban. Egy vékony cérnaszálon függsz, amely körül az isteni harag lángjai villóznak, hogy szétéghessék, és nincs alattad közbenjáró. Nincs semmi, amibe belekapaszkodhatnál, hogy megmentsd magad, semmi, ami távol tartaná a harag lángjait, semmi, ami a tiéd, semmi, amit valaha tettél, semmi, amit tehetsz, ami rávenné Istent arra, hogy egy pillanatra is megkíméljen téged. És gondolj bele jobban, hogy:

1. Kinek a haragja ez: a végtelen Isten haragja. Ha csak ember haragja volna, még ha a leghatalmasabb fejedelemé is, viszonylag kevésbé kellene tekintettel lennünk rá. A királyok haragjától nagyon félnek, különösen a teljhatalmú uralkodóétól, akinek teljesen hatalmában van alattvalóinak vagyona és élete, amelyeket pusztá akarata szerint elvehet tőlük. Példabeszédek 20,2: *„Mint a fiatal oroszlán ordítása, olyan a király rettentése: aki azt haragra ingerli, vétkezik a maga élete ellen.”* Az alattvalót, aki nagyon felingerel egy zsarnok uralkodót, a legsúlyosabb kínzásoknak vethetik alá, amiket emberi elme kitalálhat, vagy emberi erő kiróhat. De a legnagyobb földi hatóságok legnagyobb hatalmukkal és erejükkel, amikor legnagyobb rettentésüket öltözik magukra, csak gyenge, megvetendő földi férgek a menny és a föld nagy és mindenható Teremtőjéhez és Királyához képest. Csak keveset tehetnek, amikor teljesen felbőszülnek, és amikor teljesen kieresztik dühüket. A föld minden királya olyan Isten előtt, mint a szöcské. Semmik, sőt kevesebbek a semminél, szeretetük és gyűlöletük is megvetendő. A királyok Királyának haragja sokkal szörnyűbb, mint azoké, ahogy hatalma is nagyobb. Lukács 12,4-5: *„Mondom pedig nektek, barátaimnak: Ne féljete azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak. De megmondom nektek, kitől féljete: Féljete attól, aki miután megöl, van arra is hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom nektek, ettől féljete.”*

2. Isten haragja hevének vagy kitéve. Gyakran olvasunk Isten dühéről, mint az Ézsaiás 59,18-ban: „*A cselekedetek szerint fog megfizetni: haraggal ellenségeinek.*” Ugyanígy az Ézsaiás 66,15-ben is: „*Mert íme, az Úr eljön tűzben, s mint forgószél az Ő szekerei, hogy megfizesse búsulásában az Ő haragját, és megfeddését sebesen égő lánggal.*” És még sok más helyen is, mint a Jelenések 19,15-ben: „*a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját*” találjuk. Ezek a szavak rendkívül borzasztóak. Ha csak azt mondanák: „*Isten haragja,*” ezek a szavak is valami végtelenül rettenetesen írnának le, de *Isten haragja hevéről* olvasunk. Isten dühe! Jehova dühe! Óh, milyen szörnyű lehet az! Ki mondhatja el vagy képzelheti el, amit ezek a kifejezések jelentenek! De ez még ráadásul a *Mindenható Isten haragjának heve*. Mintha az Ő mindenható erejének igen nagy megnyilvánulása lenne abban, ahogy haragjának hevét kiönti. Mintha a mindenhatóság böszült volna fel, és fejtené ki erejét, ahogy emberek nem tudják kifejtetni az erejüket haragjuk hevében. Óh, mi lesz annak az eredménye! Mivé lesznek azok a szegény férgek, akik elszenvedik! Kinek a keze lehet erős? És kinek a szíve viselheti el? A nyomor milyen rettenetes, leírhatatlan, felfoghatatlan mélységébe merül a szegény teremtmény, aki ennek a szenvedő alanya lesz! Gondoljátok meg ezt ti, akik itt vagytok és mégis megtéretlen állapotban maradtok. Az, hogy Isten haragja hevét kibocsátja, azt is jelenti, hogy könnyörtelenül fogja kiróni rád haragja büntetését. Amikor Isten látja, milyen szélsőségesen megváltoztathatatlan vagy, és látja, hogy gyötrelmed milyen aránytalanul nagy lesz az erődhöz képest, és látja, hogy szegény lelked mennyire össze lesz zúzva, és elmerül, mint valami végtelen sötétségbe, nem fog könnyörülni rajtad, nem fog eltekinteni haragja ítéletének végrehajtásától, és nem fog enyhíteni kezének cselekedetén. Nem lesz mértékletes vagy irgalmas, és nem fogja visszatartani haragja szelét. Nem lesz tekintettel a jólétedre, és egyáltalán nem fog törődni azzal, hogy ne szenvedj túl sokat. Csak arra fog ügyelni, hogy ne szenvedj többet annál, mint amit a szigorú igazság megkövetel. Semmit nem tart vissza csak azért, mert olyan nehéz lesz elviselned. Ezékiel 8,18: „*Én is búsulásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem szánom őket, s ha kiáltanak füleimbe nagy fennszóval, nem hallgatom meg őket.*” Most Isten készen áll arra, hogy megszájon téged. Ez az irgalom napja. Most kiálthatsz abban a reményben, hogy irgalmat találj. De majd egyszer, ha az irgalom napja elmúlt, a legsziránkosabb és legfájdalmasabb kiáltásaid és sikolyaid is hiábavalók lesznek. Teljesen elveszett leszel, és Isten elvet téged. Nem lesz tekintettel a jólétedre. Nem fogja semmi hasznodat venni, csak nyomorba taszít téged. A létednek nem lesz más célja. A harag edénye leszel, amely pusztulásra van rendelve, és ezt az edényt nem fogják másra használni, mint hogy megtöltsék haraggal. Isten olyan távol lesz attól, hogy megkönyörüljön rajtad, amikor Hozzá kiáltasz, hogy az Ige szerint Ő csak kinevet és megcsúfol téged. Példabeszédek 1,25-26. Milyen szörnyűek a nagy Isten szavai az Ézsaiás 63,3-ban: „*megtapodtam őket búsulásomban, és széttapostam őket haragomban: így freccsent vérük ruháimra, és egész öltözetemet beszennyeztem.*” Valószínűleg lehetetlen olyan szavakat találni, amelyek jobban kifejezik ezt a három dolgot: a megvetést, a gyűlöletet és a heves felháborodást. Ha Istenhez kiáltasz, hogy szájon meg téged, olyan távol lesz attól, hogy megszájon szomorú állapotodban, vagy a legkisebb mértékben is tekintettel legyen rád, vagy kedvezzen neked, hogy e helyett inkább eltapos téged. És bár tudni fogja, hogy nem tudod

elviselni a Mindenható taposását magadon, nem fog törődni ezzel, hanem irgalmatlanul szét fog morzsolni téged, kipréseli és szétfröccsenti a véredet, és az a ruhájára fröccsen, beszennyezve egész öltözetét. Nem csak gyűlölni fog téged, hanem a legteljesebb megvetéssel fog gyűlölni. Egyetlen helyet sem fog jónak tartani számodra, csak azt, ami a lába alatt van, hogy eltaposson, mint az utca sarát.

3. A nyomort, aminek ki vagy téve, Isten azért fogja kimérni, hogy megmutassa, milyen Jehova haragja. Isten szívből vágyik arra, hogy megmutassa az angyaloknak és az embereknek, milyen csodálatos az Ő szeretete, és azt is, hogy milyen rettenetes a haragja. Néha a földi királyok meg akarják mutatni, milyen szörnyű a haragjuk, és rendkívüli módon megbüntetik azokat, akik bosszantják őket. Nabukodonozor, a Káldeai birodalom hatalmas és dölyfös királya kész volt megmutatni a haragját, amikor feldühödött Sidrákra, Misákra és Abednégóra. Ezért elrendelte, hogy a tüzes kemencét hétszer erősebbre forrósítsák fel, mint azelőtt. Kétség nem fér hozzá, hogy az emberi teljesítőképesség legmagasabb fokára hevítették. De a nagy Isten is kész megmutatni a haragját, és magasztalni szörnyű hatalmát és hatalmas erejét ellenségeinek végtelen szenvedéseiben. Róma 9,22: *„Ha pedig az Isten az ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni kívánván, nagy békességes türéssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre készítették....”* És látván, hogy ez a terve, és hogy mit határozott el, hogy megmutassa, milyen borzalmas Jehova fékezetlen haragja, dühe és hevessége, hathatósan véghez is fogja vinni. Valami szörnyűséges fog megvalósulni és beteljesedni, aminek tanúi is lesznek. Amikor a nagy és haragvó Isten felkel, és végrehajtja rettenetes bosszúját a szegény bűnösön, és a nyomorult valóságosan szenved az Ő felháborodásának végtelen súlyát és erejét, akkor Isten felszólítja az egész világmindenséget, hogy tekintse meg azt a rettenetes fenséget, amely ebben látható. Ézsaiás 33,12-14: *„A népek égetett mésszé lesznek, levágott tövisékké, tűzben hamvadnak el. Halljátok meg távol valók, amit cselekedtem, és tudjátok meg közel valók az én hatalmammat! Megrettentek a bűnösök Sionban, félelem fogja el a gazokat.”* Így lesz ez veletek is, akik megtéretlen állapotban vagytok, ha továbbra is úgy maradtok. A mindenható Isten végtelen hatalma, fensége és rettenetessége megnő rajtatok szenvedéseitek eltörölhetetlen erejében. Gyötrődni fogtok a szent angyalok előtt és a Bárány előtt. És amikor így szenvedtek, a menny dicsőséges lakói előlépnek, és megnézik a szörnyű látványt, hogy lássák, milyen a Mindenható haragja és hevessége, és amikor látták, leboruljanak, és csodálják ezt a nagy erőt és fenséget. Ézsaiás 66,23-24: *„És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljön minden test engem imádni, szól az Úr. És kimenvén, látni fogják azoknak holttesteit, akik ellenem vétkeztek, mert az ő férgük meg nem hal és tüzük el nem alszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.”*

4. Ez örökkévaló harag. A mindenható Isten haragját egy pillanatig is borzalmas lenne elszenvedni, de az egész örökkévalóságon át kell szenvedned. Ennek a tökéletesen szörnyű nyomornak nem lesz vége. Amikor előre nézel, örökkévaló távolságot látsz,

határtalan időt magad előtt, amely elnyeli gondolataidat és ámulatba ejti a lelkedet, és teljesen kétségbe esel, mert nem lesz szabadulás, sem vég, sem enyhülés, és semmi nyugalom. Biztosan fogod tudni, hogy hosszú korokon át kell szenvedned, korok millióinak millióin át, küzdeni és viszálykodni ezzel a mindenható, irgalmatlan megtorlással, és amikor megtetted, amikor már olyan sok kor eltelt ilyen módon, tudni fogod, hogy mindez csak egy kis pont ahhoz képest, ami még hátravan. A büntetésed tehát valóban végtelen lesz. Óh, ki mondhatja el, milyen a lélek állapota ilyen körülmények között! Mindaz, amit mondhatunk róla, csak nagyon erőtlen, halvány bemutatása annak, ami kifejezhetetlen és felfoghatatlan: mert ki tudhatja Isten haragjának erejét? (Zsoltárok 90,11.) Milyen borzalmas azoknak az állapota, akik naponta és óránként e nagy harag és végtelen nyomor veszélyében élnek! De ez a komor sors vár minden lélekre ebben a gyülekezetben, aki nem született újjá, bármilyen szigorú erkölcsű, józan és vallásos is egyébként. Óh, bárcsak a szívedre vennéd, akár fiatal vagy, akár öreg! Okom van azt hinni, hogy sokan ebben a gyülekezetben, akik most ezt a prédikációt hallgatják, részesei lesznek ennek a nyomorúságnak az egész örökkévalóságon át. Nem tudjuk, kik azok, vagy hogy hol ülnek, vagy mire gondolnak most. Lehet, hogy most nyugalomban élnek, és nem zavarja őket különösebben mindaz, amit hallanak. Lehet, hogy most hízelegnek maguknak, hogy ők nem azok az emberek, és azt ígérik maguknak, hogy meg fognak menekülni. Ha tudnánk, hogy van egy ember, csak egy, az egész gyülekezetben, aki szenvedő alanya lesz ennek a nyomorúságnak, milyen szörnyű lenne még csak rágondolni is! Ha tudnánk, ki az, milyen szörnyű lenne ilyen embert látni! Hogy emelné fel a gyülekezet többi tagja siránkozó és keserű kiáltását fölötte! De jaj! Egy helyett hányan fognak visszaemlékezni erre a prédikációra a pokolban? És csoda lenne, ha néhányan a jelenlévők közül nem lennének a pokolban nagyon hamar, talán még az év vége előtt. És nem lenne csoda, ha egyesek, akik most itt ülnek, ebben a helyiségben, egészségesen, nyugalomban és biztonságban, már ott lennének, mielőtt holnap reggel felkel a nap. Azok, akik természetes körülmények közt tovább éltek, akik a legtovább maradtok a poklon kívül, ti is hamarosan ott lesztek! Kárhózatotok nem szunnyad, sebesen eljön, és minden valószínűség szerint sokatokra nagyon hirtelen tör. Okkal csodálkozhattok azon, hogy nem vagytok már a pokolban. Kétségkívül vannak már ott olyanok, akiket láttál és ismertél, akik nem érdemelték meg jobban a poklot, mint te, és akikről úgy látszott, ugyanolyan valószínűséggel élni fognak most, mint te. Az ő esetük már teljesen reménytelen. Ők a legteljesebb nyomorúságban és tökéletes kétségbeesésben sírnak. De te itt vagy az élők földjén és az Isten házában, és megvan a lehetőséged, hogy elnyerd az üdvösséget. Mit nem adnának azok a szegény, reménytelen, elkárhozott lelkek egy olyan lehetőségért, amelyet most te élvezel! És most neked rendkívüli lehetőséged van, egy nap, amelyen Krisztus szélesre tárta az irgalom ajtaját, felállva hív, és fennhangon kiált a szegény bűnösöknek. Egy nap, amelyen sokan özönlenek Hozzá és törekszenek Isten országába. Sokan jönnek naponta keletről és nyugatról, északról és délről. Sokan, akik nemrég ugyanabban a nyomorúságos helyzetben voltak, mint amilyenben most te vagy. Ők most boldogok, a szívük telve van szeretettel Az iránt, Aki szerette őket, és megmosta őket a bűneikből a saját vérével, és örvendeznek az Isten dicsőségének reménységében. Micsoda szörnyűség lemaradni erről ezen a napon! Látni

másokat lakomázni, míg te sóvárogsz és elveszel! Látni sokakat örvendezni és szívbeli örömmel énekelni, míg neked arra van okod, hogy gyászolj szíved bánatában, üvölts szellemed bosszúságában! Hogyan nyugodhatnál egy pillanatra is ilyen állapotban? A ti lelketek nem olyan drága, mint a Suffield-ben (egy közeli város) élőké, ahol az emberek naponta özönlenek Krisztushoz? Nincsenek itt sokan, akik sokáig éltek a világban, és mindmáig nem születtek újjá, és így idegenek Izrael társaságától, és semmi mást nem csináltak egész életükben, csak haragot halmoztak fel a harag napjára? Óh, uraim, a ti esetetek különösen, rendkívül veszélyes. A bűntők és szívetek keménysége rendkívül nagy. Nem látjátok, hogy a legtöbb korotokbeli ember átvonult és elment, itt hagyva Isten irgalmának ezt a rendkívüli és csodálatos időszakát? Meg kell gondolnotok, és teljesen fel kell ébrednetek álmotokból. Nem tudjátok elviselni a végtelen Isten haragjának hevét. És ti fiatal emberek, elmulasztjátok ezt a drága időszakot, amelyet most élveztek, amikor sok veletek egykorú megtagadja minden ifjúkori hiúságát, és tömegesen térnek meg Krisztushoz? Különösen nektek most rendkívüli lehetőségetek van. De ha elszalasztjátok, hamarosan olyanok lesztek, mint azok, akik ifjúságuk drága idejét bűnben töltötték, és mostanra szörnyű vakság és keménység lett úrrá rajtuk. És ti gyermekek, akik nem tértetek meg, nem tudjátok, hogy a pokolba mentek le, hogy elszenvedjétek annak az Istennek rettenetes haragját, aki most minden nap és minden éjjel haragszik rátok? Elég lesz nektek, hogy az ördög gyermekei vagytok, amikor olyan sok gyermek a földön megtér, és a királyok Királyának szent és boldog gyermekévé válik? És mindenki, aki még nincs Krisztusban, és a pokol verme fölött függ, férfi vagy nő, akár öreg, akár középkorú, akár fiatal vagy kisgyerek, most hallgassátok Isten igéjének és gondviselésének hangos hívását! Az Úrnak ez a kedves esztendeje, amely olyan nagy kegyelem napja egyeseknek, kétségkívül rendkívüli bosszú napja lesz másoknak. Az emberek szíve megkeményedik, és bűnösségük gyorsan növekszik egy ilyen napon, ha nem törődnek a lelkükkel. Az emberek soha nem voltak ilyen nagy veszélyben, hogy feladják őket a szív megkeményedésére és az elme megvakulására. Úgy tűnik, hogy Isten sietve gyűjti össze választottjait a föld minden részén, és valószínűleg a felnőtt megtérőket gyorsan begyűjtik, mint a Szellem kitöltésekor a zsidókra az apostolok idején. Egyesek ki lesznek választva, a többiek megvakíttatnak. Ha veled ez történne, örökké átkoznád ezt a napot, és azt, amelyen születtél, mert láttál egy időszakot, amelyen Isten Szelleme kitöltetett. Azt kívánod majd, hogy bárcsak meghaltál és a pokolba mentél volna, mielőtt megláttad. Most kétségkívül úgy van, mint Keresztelő János napjaiban: a fejsze erősen a fák gyökerére vettetett, és minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik, és a tűzre vettetik. Ezért mindenki, aki nincs Krisztusban, most ébredjen fel, és meneküljön az eljövendő haragtól! A mindenható Isten haragja most kétségtelenül ott függ e gyülekezet nagy része fölött. Mindenki meneküljön Szodomából: *„Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne állj a környéken. A hegyre menekülj, hogy el ne vessz!”*

Forrás: Élő Magdolna (www.istenigyogyulas.extra.hu)